

การพัฒนาบุคลิกภาพของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต
วิทยาลัยนาฏศิลปบุรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ผ่านการ
จัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ (Active Learning)
DEVELOPING PERSONALITY OF THE BACHELOR OF EDUCATION
PROGRAM STUDENTS LOPBURI COLLEGE OF DRAMATIC ARTS
BUNDITPATANASILPA INSTITUTE THROUGH ACTIVE LEARNING

¹ราชวงศ์ นวลอินทร์,

¹Rachawong Nuan In

วิทยาลัยนาฏศิลปบุรี, ประเทศไทย

Lopburi College of Dramatic Arts, Thailand

rachawong98@gmail.com

Received : May 1, 2022; Revised : May 28, 2022; Accepted : June 30, 2022

บทคัดย่อ

การดำเนินการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบบุคลิกภาพของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต วิทยาลัยนาฏศิลปบุรีที่ผ่านการจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ เทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อเปรียบเทียบบุคลิกภาพของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต วิทยาลัยนาฏศิลปบุรี ก่อนเรียนกับหลังเรียนผ่านการจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ และเพื่อเพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่ต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ โดยมีกลุ่มเป้าหมายได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 วิทยาลัยนาฏศิลปบุรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำนวน 50 คน ผลการวิจัย พบว่า การดำเนินชีวิตโดยหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงภาพรวม พบว่า 1) ผลการประเมินตนเองหลังเรียนของผู้เรียนภายหลังผ่านการจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ (Active Learning) เทียบเท่ากับเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ที่ร้อยละ อยู่ในระดับดีมาก 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีผลการประเมินเฉลี่ยเฉลี่ยเท่ากับ 15.34

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิทยาลัยนาฏศิลปบุรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

2) ผลการประเมินบุคลิกภาพหลังเรียนของผู้เรียนภายหลังผ่านการจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ) Active Learning) มีผลการประเมินตนเองสูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ) Active Learning) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 3) ผลการสัมภาษณ์เกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้านการวิจัยภายหลังผ่านการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน พบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ) Active Learning) ว่าเป็นกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาบุคลิกภาพของตนเองจากกิจกรรมที่กำหนด และประสบการณ์ตรง เสริมสร้างทักษะในการคิดวิเคราะห์ และสืบค้นข้อมูลด้วยตนเอง เสริมสร้างทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น สนุกสนานกับการเรียนรู้ และรู้สึกผ่อนคลาย เพิ่มความมั่นใจในการกล้าแสดงออกให้แก่ผู้เรียน สร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ และทบทวนเนื้อหาที่ได้เรียนรู้ได้ดี

คำสำคัญ: การพัฒนาบุคลิกภาพ, การจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ

Abstract

The objectives of this research are: to examine the Undergraduates student of Education Program's personality Lopburi College of Dramatic Arts through active learning; and to assess their willingness toward learning activity through active learning. The target group comprises of 50 students who are studying in the first years in the 2565 educational year of Lopburi College of Dramatic Arts. The results showed that 1) The personality of the students who experience through active learning is 80% equal to the criteria significantly at a level of 0.01; 2) As a result of the active learning, The personality of the group is significantly higher at the 0.01 level; 3) The learners are satisfy their active learning as they view that this method enable them in different ways including: personality development, enhance analytical thinking skills and searching for information on their own, enhance skills in working with others, fun learning and relaxed, Increase assertiveness confidence, learning motivate and content review.

Keywords: personality, active learning

บทนำ

บุคลิกภาพ ตรงกับคำว่า Personality ในภาษาอังกฤษ ซึ่งมีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า Persona ซึ่งแปลว่าหัวโขนหรือหน้ากากที่ตัวละครสวมเวลาจะออกแสดง แต่ละคนต่างก็มีหัวโขนที่ต้องสวม หรือมีบทบาทที่ต้องแสดง อาจกล่าวได้ว่าบทบาทเหล่านี้จะเป็นรากฐานสำคัญของบุคลิกภาพของแต่ละคน ซึ่งบุคลิกภาพจะเป็นลักษณะนิสัยทุกอย่างที่ประกอบขึ้นเป็นตัวบุคคลรวมทั้งท่าทาง ความรู้สึกนึกคิดที่รวมกันเป็นแบบอย่างเฉพาะของบุคคล โดยจะแสดงออกมาในรูปของพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ ซึ่งทำให้แต่ละบุคคลมีบุคลิกภาพที่ต่างกันออกไป (ยุรวาตี เนื่องโนราช, 2558) ทั้งนี้ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพประกอบด้วยปัจจัยใหญ่ 2 ปัจจัย ได้แก่ พันธุกรรม ได้แก่ รูปร่าง หน้าตา ท่าทาง ผิวพรรณ ความสมบูรณ์หรือความพิการของร่างกาย และสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ดิน ฟ้า อากาศ ที่อยู่อาศัย สถานการณ์ สภาพแวดล้อม บุคคลที่ใกล้ชิดตลอดจนประสบการณ์ที่บุคคลในสังคมเดียวกันได้รับ เช่น ขนบธรรมเนียม ประเพณี ค่านิยม ความเชื่อ ทักษะคติ คำสั่งสอน การอบรมและการเลี้ยงดู เป็นต้น การจนา คำสุวรรณ อ้างถึงในยุรวาตี เนื่องโนราช(2558 , ซึ่งจะเห็นได้ว่าบุคลิกภาพถือเป็นส่วนสำคัญที่จะช่วยเสริมสร้างภาพลักษณ์ให้บุคคลแต่ละบุคคล และยังช่วยให้แต่ละบุคคลได้รับการยอมรับในบทบาทหน้าที่การงานของแต่ละบุคคลแตกต่างกันตามไปด้วย

การพัฒนาบุคลิกภาพในแต่ละบุคคลถือเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยเสริมสร้างตนเองทั้งภายในและภายนอกให้แต่ละบุคคลมีการแสดงพฤติกรรม การแสดงภาพลักษณ์ที่เหมาะสมกับบทบาท หน้าที่ อาชีพ ของแต่ละบุคคล ซึ่งบุคคลใดที่มีการพัฒนาบุคลิกภาพได้ดี และเหมาะสมกับบริบทของตนเองแล้วนั้น ย่อมช่วยในการส่งเสริมความก้าวหน้าทางวิชาชีพของตนเอง ทำให้ตนเองได้รับการยอมรับเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ยังช่วยในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้สามารถแสดงศักยภาพด้านต่างๆ ในศาสตร์ของตนได้อย่างเต็มศักยภาพเพิ่มมากขึ้น

ครูถือเป็นบุคคลที่มีความสำคัญในการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในศาสตร์ต่างๆ ให้แก่ผู้เรียน รวมถึงการมีบทบาทในการให้คำแนะนำ การสั่งสอน การชี้แนะแนวทางในการดำเนินชีวิตในแง่มุมต่างๆ ให้แก่ผู้เรียน โดยบทบาทของครูนั้นนอกจากการถ่ายทอดศาสตร์ความรู้และการดำเนินชีวิตด้านต่างๆ ให้แก่ผู้เรียนแล้วนั้น ยังมีการเป็นแบบอย่างทางด้านการครองตัวครองตน การแสดงบุคลิกภาพภายนอก และการแสดงอารมณ์ที่ถือเป็นบุคลิกภาพในของครูผู้สอนเองนั้น ถือเป็นสิ่งสำคัญในการเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่ผู้เรียนได้ปฏิบัติตามแบบอย่างที่ดี การครองตัวครองตนให้แก่ผู้เรียนให้สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างมีคุณภาพและเป็นกำลังสำคัญให้แก่ชาติบ้านเมืองต่อไป

บุคลิกภาพของครูถือเป็นส่วนสำคัญในการสร้างภาพลักษณ์และการเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่ผู้เรียนและผู้พบเห็น โดยบุคลิกภาพของครูนั้น ประกอบด้วย 1) ด้านกาย เช่น ครูต้อง

แต่งตัวให้เหมาะสม กิริยามารยาทการวางตัว การใช้คำพูด อิริยาบถต่าง ๆ ต้องเรียบร้อย 2) ด้านอารมณ์ เช่น การรู้จักควบคุมอารมณ์ได้ดี มีวุฒิภาวะสูง การมีอารมณ์ขัน ความเป็นมิตร รับผิดชอบ การตรงต่อเวลา มีความขยัน อดทน 3) ด้านสังคม เช่น การเป็นผู้นำ มีมนุษยสัมพันธ์ การปรับตัว 4) ด้านสติปัญญา เช่น ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การมีไหวพริบ การช่างสังเกต รวมถึงการรู้จักประยุกต์ใช้หลักสัปปุริสธรรม 7 ได้แก่ การรู้จักเหตุ การรู้จักผล การรู้จักตน การรู้จักประมาณ การรู้จักกาลเวลา รู้จักชุมชนและรู้จักบุคคล

วิทยาลัยนาฏศิลป์ลพบุรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เป็นสถาบันการศึกษาที่มุ่งผลิตบัณฑิตวิชาชีพรูทางด้านนาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ที่มีความรู้ ทักษะ และเชี่ยวชาญทางด้านนาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ สามารถคิดวิเคราะห์ และสร้างสรรค์งานทางด้านนาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ มีความสามารถในการถ่ายทอดและประยุกต์ความรู้ มีความเป็นผู้นำในศาสตร์ทางด้านนาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ สามารถสร้างสรรค์นวัตกรรม และ หรืองานวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน และบูรณาการความรู้ในศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง สามารถพัฒนาตนเองเท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคม และมีความพร้อมในการร่วมมือทางวิชาการกับองค์กรภายในประเทศและต่างประเทศ มีความสามารถในการสื่อสาร การคิดแก้ปัญหา และใช้เทคโนโลยีได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ หรือ Active Learning เป็นกระบวนการเรียนการสอนอย่างหนึ่ง แปลตามตัวคือเป็นการเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติ หรือ การลงมือทำซึ่ง “ความรู้” ที่เกิดขึ้น เป็นความรู้ที่ได้จากประสบการณ์หรือกระบวนการในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้มีโอกาสลงมือทำมากกว่าการฟังเพียงอย่างเดียว โดยต้องจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยการอ่าน การเขียน การโต้ตอบ และการวิเคราะห์ปัญหา รวมถึงการให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการคิดขั้นสูง ได้แก่ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า ดังกล่าว อย่างไรก็ตามประสิทธิภาพการเรียนรู้ก็ขึ้นกับประสบการณ์หรือความชำนาญของผู้สอน นอกจากนี้การสอนแบบ Active Learning เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความหมาย โดยการร่วมมือระหว่างผู้เรียนด้วยกัน ในการนี้ครูต้องลดบทบาทในการสอนและการให้ข้อความรู้แก่ผู้เรียนโดยตรงลง แต่ไปเพิ่มกระบวนการและกิจกรรมที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการจะทำกิจกรรมต่างๆ มากขึ้น และอย่างหลากหลายไม่ว่าจะเป็นการแลกเปลี่ยน ประสบการณ์โดยการพูด การเขียน การอภิปรายกับเพื่อนๆ (บุษยากร ตีระพลติกุลชัย, 2561) ที่ได้ดำเนินการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาบุคลิกภาพนักสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการพัฒนาบุคลิกภาพนักสื่อสารของนักศึกษาโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนโดยใช้ กิจกรรมบทบาทสมมติและกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ และจากการวิจัย พบว่า ค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณลักษณะ ของบุคลิกภาพ นักสื่อสารก่อนทำกิจกรรมบทบาท

สมมุติและกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง)ค่าเฉลี่ย = 3.19) ค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณลักษณะของบุคลิกภาพนักศึกษาสื่อสารหลังทำกิจกรรมในระดับมาก)ค่าเฉลี่ย = 3.62) ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนโดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติและกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่างเห็นว่ากิจกรรมทั้งสองอย่างส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพภายนอก คือ 1) ลดอาการมือสั่น เสียงสั่น 2) เกิดความกล้าถามในสิ่งที่ไม่รู้หรือไม่เข้าใจ และ 3) กระตุ้นให้เปิดรับข้อมูลข่าวสารที่หลากหลาย ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพภายใน คือ 1) ลดความวิตกกังวลเวลาสื่อสารในที่ชุมชน 2) เกิดความมั่นใจในตนเอง และ 3) กระตุ้นการวางแผนการสื่อสารล่วงหน้า

ซึ่งจากความสำคัญของบุคลิกภาพของผู้ที่จะประกอบวิชาชีพครูที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาบุคลิกภาพของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต วิทยาลัยนาฏศิลป์พลพบุรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ผ่านการจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ (Active Learning) เพื่อเป็นแนวทางในการเสริมสร้างบุคลิกภาพของผู้เรียนสามารถเรียนรู้และแสดงพฤติกรรมถูกต้อง เหมาะสม และสอดคล้องกับสถานการณ์และบริบททางสังคมในรูปแบบต่างๆ และนำไปใช้ในการประกอบอาชีพครูได้ต่อไปในอนาคต อีกทั้งเป็นแนวทางในการจัดการศึกษาให้แก่รายวิชาอื่นที่เกี่ยวข้องต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบบุคลิกภาพของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต วิทยาลัยนาฏศิลป์พลพบุรี ที่ผ่านการจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ เทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด
2. เพื่อเปรียบเทียบบุคลิกภาพของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต วิทยาลัยนาฏศิลป์พลพบุรี ก่อนเรียนกับหลังเรียนผ่านการจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่ต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาบุคลิกภาพของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต วิทยาลัยนาฏศิลป์พลพบุรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ผ่านการจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ (Active Learning) ได้ดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย

ประชากรและกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 วิทยาลัยนาฏศิลปบุรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำนวน 50 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ แบบประเมินตนเอง เรื่อง การพัฒนาบุคลิกภาพของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต วิทยาลัยนาฏศิลปบุรีสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ผ่านการจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ (Active Learning)

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD.) และค่าเอฟ (F-test) และค่าความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA)

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาบุคลิกภาพของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต วิทยาลัยนาฏศิลปบุรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ผ่านการจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ (Active Learning) สรุปผลการวิจัย ดังนี้

1. ผลการประเมินตนเองหลังเรียนของผู้เรียนภายหลังผ่านการจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ (Active Learning) เทียบเท่ากับเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ที่ร้อยละ อยู่ใน 80 ระดับดีมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีผลการประเมินเฉลี่ยเฉลี่ยเท่ากับ 15.34

2. ผลการประเมินบุคลิกภาพหลังเรียนของผู้เรียนภายหลังผ่านการจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ (Active Learning) มีผลการประเมินตนเองสูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ (Active Learning) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 01.

3. ผลการสัมภาษณ์เกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้านการวิจัยภายหลังผ่านการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน พบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ (Active Learning) ว่าเป็นกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาบุคลิกภาพของตนเองจากกิจกรรมที่กำหนด และประสบการณ์ตรง เสริมสร้างทักษะในการคิดวิเคราะห์ และสืบค้นข้อมูลด้วยตนเอง เสริมสร้างทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น สนุกสนานกับการเรียนรู้ และรู้สึกผ่อนคลาย เพิ่มความมั่นใจในการกล้าแสดงออกให้แก่ผู้เรียน สร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ และทบทวนเนื้อหาที่ได้เรียนรู้ได้ดี

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาบุคลิกภาพของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต วิทยาลัยนาฏศิลป์พลบุรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ผ่านการจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ (Active Learning) มีประเด็นที่สามารถอภิปรายผล คือ

1. ผลการประเมินตนเองหลังเรียนของผู้เรียนภายหลังผ่านการจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ (Active Learning) เทียบเท่ากับเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ที่ร้อยละ อยู่ใน 80 ระดับดีมาก และผลการประเมินบุคลิกภาพหลังเรียนของผู้เรียนภายหลังผ่านการจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ (Active Learning) มีผลการประเมินตนเองสูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ (Active Learning) เป็นเพราะว่า การจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ (Active Learning) ช่วยเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้ด้วยตนเอง และจากการแลกเปลี่ยนรู้กับเพื่อนร่วมชั้นเรียนและผู้สอน ก่อให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกันภายในชั้นเรียน นอกจากนี้การเรียนรู้ผ่านกิจกรรมต่างๆ ยังช่วยลดความเครียดในการเรียนรู้ทางด้านวิชาการ ให้แก่ผู้เรียนได้ดี เพิ่มความสนุกสนานในการเรียนรู้ สอดแทรกเนื้อหาทางด้านวิชาการ และช่วยเสริมสร้างบุคลิกภาพผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ที่กำหนด ทัศนศึกษา และการเรียนรู้จากบุคคลผู้มีชื่อเสียง นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนได้ทบทวนเนื้อหาจากการร่วมอภิปราย การเล่นเกม และการทำกิจกรรมที่กำหนดไว้ โดยมีผู้สอนเป็นผู้ให้คำแนะนำและดูแลกิจกรรมการเรียนรู้ สอดคล้องกับสภาพ พงศพิศกุล (2558) ที่ได้กล่าวถึง Active Learning ว่า เป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสร้างสรรค์ทางปัญญา (Constructivism) ที่เน้นกระบวนการเรียนรู้มากกว่าเนื้อหาวิชา เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้ หรือสร้างความรู้ให้เกิดขึ้นในตนเอง ด้วยการลงมือปฏิบัติจริงผ่านสื่อหรือกิจกรรมการเรียนรู้ ที่มีครูผู้สอนเป็นผู้แนะนำ กระตุ้น หรืออำนวยความสะดวก ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ขึ้น โดยกระบวนการคิดขั้นสูง กล่าวคือ ผู้เรียนมีการวิเคราะห์ สังเคราะห์ และการประเมินค่าจากสิ่งที่ได้รับจากกิจกรรมการเรียนรู้ ทำให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีความหมายและนำไปใช้ในสถานการณ์อื่นๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และงานวิจัยของัญญาพร ก่องขันธุ์ (2560) ที่ได้ดำเนินการศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน เรื่อง ปัญหาสังคม ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถในการคิดแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ และความพึงพอใจของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม พบว่า ความสามารถในการคิดแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ เรื่อง ปัญหาสังคม ของนักศึกษาที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าคะแนนความสามารถในการคิดแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ เรื่อง ปัญหาสังคม ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผู้เรียนมีความพึงพอใจที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ (Active Learning) ว่าเป็นกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาบุคลิกภาพของตนเองจากกิจกรรมที่กำหนด และประสบการณ์ตรง เสริมสร้างทักษะในการคิดวิเคราะห์ และสืบค้นข้อมูลด้วยตนเอง เสริมสร้างทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น สนุกสนานกับการเรียนรู้ และรู้สึกผ่อนคลาย เพิ่มความมั่นใจในการกล้าแสดงให้แก่ผู้เรียน สร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ และทบทวนเนื้อหาที่ได้เรียนรู้ได้ดี เป็นเพราะว่า การจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ (Active Learning) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมที่ผู้เรียนมีโอกาสในการเรียนรู้ด้วยตนเอง การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างเพื่อร่วมชั้นและผู้สอน โดยการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมต่างๆ จะช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ ความสนุกสนาน ความสนใจ ความใส่ใจในเนื้อหาให้แก่ผู้เรียน เพิ่มมากขึ้นกว่าการเรียนรู้แบบบรรยายปกติ ผู้เรียนจึงมีความพึงพอใจต่อการจัดรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้สอนกำหนดขึ้น สอดคล้องกับนิชาภา ยศุตมธาดา และอดิเรก นวลศรี (2564) ที่ได้ดำเนินการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนผ่านการเรียนรู้แบบลงมือทำ (Learning by Doing) พบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนรู้แบบลงมือทำในภาพรวมอยู่ในระดับ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับ 4.61 มากที่สุดทุกข้อ และงานวิจัยของวิชา เลี่ยมสกุล และทรงศักดิ์ สองสนิท (2561) ที่ได้ดำเนินการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนแบบผสมผสานโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคคิดนอกกรอบเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ในระดับปริญญาตรี พบว่า นักศึกษาที่เรียนโดยใช้รูปแบบที่พัฒนาขึ้นมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนแบบผสมผสานโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคคิดนอกกรอบเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ในระดับปริญญาตรีที่พัฒนาขึ้นในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

องค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษา

การจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ (Active Learning) สามารถพัฒนาบุคลิกภาพ ความสนใจ ทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเอง รวมถึงทัศนคติในการเรียนรู้ด้านวิชาการให้แก่ผู้เรียนได้ดี ผู้สอนในสถานศึกษาที่จัดการศึกษาวิชาชีพเฉพาะในรายวิชาด้านวิชาการควรนำข้อสรุป และแนวทางที่ผู้สอนใช้ในการจัดการเรียนไปปรับใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน

เอกสารอ้างอิง

- จักรแก้ว นามเมือง. (2560) *บุคลิกภาพของครูและลักษณะการสอนที่ดี*. วารสารบัณฑิตแสง
โคมคำ ปีที่ 2 ฉบับที่ 1 มกราคม-มิถุนายน
- จิรายุทธิ์ อ่อนศรี. (2561) *ACTIVE LEARNING* สู่การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21. ออนไลน์.
<http://www.nwm.ac.th/nwm/wp-content/uploads/2018/03/ACTIVE-LEARNING-pdf>
- ธัญญาพร ก่องจันทร์, (2560), *การศึกษามลภาวะจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน
เรื่อง ปัญหาสังคมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถในการคิดแก้ปัญหา
อย่างสร้างสรรค์ และความพึงพอใจของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม .
วารสารวิจัยรำไพพรรณี ปีที่ 11 ฉบับที่ 3 เดือนกันยายน - ธันวาคม 2560 หน้า .
.147 – 139*
- บุษยากร ตีระพุดติกุลชัย.(2561) *การพัฒนาบุคลิกภาพนักสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาท
สมมติและกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์* ปีที่ วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง .7 ฉบับที่ 1
มกราคม มิถุนายน -2561.98 -หน้า 81 .
- ยุราวดี เนื่องโนราช (2558), *จิตวิทยาพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- วิชา เลี่ยมสกุล และทรงศักดิ์ สองสนิท (2562),*การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนแบบ
ผสมผสานโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคคิดนอกกรอบเพื่อส่งเสริมความคิด
สร้างสรรค์ในระดับปริญญาตรี*. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ปีที่ 25 ฉบับ
ที่ 4. (ตุลาคม-ธันวาคม) 98-110.

